

[Justitsministeren]

Men det, jeg peger på, er situationen, hvor f.eks. et ungt menneske har fået en opholdstilladelse efter denne lovgivning og har været i landet 2½ år, og hvor den pågældendes forældre søger om et visum til at komme og besøge vedkommende her i landet. Det vil være meget svært – og her taler jeg generelt – at afvise en sådan visumanmodning, for det drejer sig om forældre, der gerne vil have lejlighed til at være sammen med deres barn. Der gives en sådan visumtilladelse. De pågældende kommer til Danmark og søger ved ankomsten til Danmark om asyl.

Situationen er den, at den unge mand eller kvinde har været her et vist antal år, og der er en tilknytning til Danmark. Det er med andre ord ikke helt så simpelt alene at bygge kriterierne på 60-års-aldersgrænsen. Derfor er en af de ting – nu var jeg ikke så meget inde på det i mit indlæg – jeg mener man i høj grad bør diskutere under udvalgsbehandlingen af forslaget, selvfølgelig, om det forslag, CD har fremsat, hvor forældrene altså kommer osv., og hvor man så siger, at opholdstilladelsen bliver bragt til ophør, hvorefter familien må forlade landet, overhovedet lader sig praktisere i virkelighedens verden. Hvilke forudsætninger skulle bygges ind i loven for, at det kunne lade sig praktisere, og hvordan ville en sådan regel forholde sig både til FN's Menneskerettighedskonvention og måske også til Flygtningekonventionen? Det er sådan nogle temaer, som jeg mener er vigtige, hvis man skal diskutere de mest vidtrækkende konsekvenser af dette lovforslag, som ikke engang er urealistiske. Det er i det lys, at mine bemærkninger om, at dette forslag også vil komme til at berøre familiesammenføringsområdet, skal ses.

Fru Sonja Albrink sagde, at vi kunne have arbejdet med denne sag i lang tid. De temaer, som vi i juni måned drøftede, og som vi har bedt Per Sørensen-udvalget om at beskæftige sig med, var jo – og det vi brugte megen tid på – bl.a. voldsramte kvinder, procedurerne, sagsbehandlingsadgangen, de humanitære opholdstilladelsers behandling i ministeriet, henholdsvis i nævn osv., alt det, der fremgår af det kommissorium, der er udarbejdet for udvalgets arbejde.

(Kort bemærkning).

Mimi Jakobsen (CD):

Det er rigtigt, som ministeren netop sagde, at det var spørgsmålet om voldsramte kvinder, Per Sørensen-udvalgets kommissorium og andre emner, som beskæftigede os dengang, men det er lige så rigtigt, som fru Sonja Albrink sagde, at CD rejste spørgsmålet om de uledsagede børn også i den forbindelse en gang i maj/juni, jeg har ikke datoen. Det kan godt være, at ministeren ikke kan huske det, og det er en ærlig sag, men sådan forholder det sig nu altså.

Må jeg sige til ministeren: Det kan jo ikke nytte noget, når nu samtlige ordførere og jeg selv har understreget, at dette er et princip, vi ønsker gennemført. Det er ikke en lex Louis, det er ikke en lex George, det er et princip. Vi ønsker, at børn under 18 år også på dette område opfattes og behandles som børn, ligesom de gør på så mange andre områder, som Børnekonventionen taler om. Det er det princip, dette her lovforslag drejer sig om. Derfor er det hen i vejret og lodret forkert at påstå, at dette lovforslag drejer sig om – og kun er kommet op på grund af – de to ganske vist ulykkelige sager. Det er ikke rigtigt, og der er ikke noget i det, ordførerne i dag har sagt, som jeg har kunnet høre, der har imødegået det, som jeg nu siger.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Jeg takker ministeren for svaret, men er nødt til at føje til, at det kun var et halvt svar. Det var en forklaring på, hvorfor dette, at man giver opholdstilladelse til mindreårige børn, kan føre til familiesammenføring. Det er jeg enig med ministeren i. Men det var jo ikke noget svar på, hvorfor det er et tungere problem for gruppen 15–18-årige. Ministeren giver jo rent faktisk opholdstilladelser til børn under 15 år. Presset med hensyn til familiesammenføringer er vel alt andet lige væsentligt større, jo mindre børnene er.

Derfor vil jeg gerne stille ministeren det spørgsmål, når han er så uhejt bekymret ved, at 15–18-årsgruppen kan føre til familiesammenføring, om det i virkeligheden er et spørgsmål om kvantitet, altså om der er flere 15–18-årige uledsagede børn, end der er under 15 år. Er det dér, hunden ligger begravet? Er det dér, ministerens bekymring er? Hvis det er det, der er tilfældet, vil jeg sige, at jeg ikke synes, det skal være det, der styrer, hvilke grund-